

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **T. H. T.**, zastoupeného JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou se sídlem Dělnická 1a, Havířov-Město, proti žalovanému: **Celní ředitelství Ostrava**, se sídlem nám. Sv. Čecha 8, Ostrava-Přívoz, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2012, č. j. 22 Af 30/2010 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2880 Kč, a to k rukám jeho právní zástupkyně JUDr. Marcely Neuwirthové do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1.] V záhlaví citovaným rozsudkem Krajský soud v Ostravě pro vady řízení zrušil rozhodnutí žalovaného (dále jen „stěžovatele“) ze dne 15. 2. 2010, č. j. 1164/2010-140100-21, a rozhodnutí (platební výměr) Celního úřadu Karviná ze dne 20. 10. 2009, č. j. 5046-19/2009-146100-024. Dále pak rozhodl o náhradě nákladů řízení. Uvedeným rozhodnutím stěžovatel k odvolání žalobce změnil text platebního výměru Celního úřadu Karviná, jímž byla žalobci vyměřena spotřební daň z lihu ve výši 436 455 Kč, připadající na vybrané

výrobky, u nichž vznikla povinnost podat daňové přiznání a zaplatit daň první pracovní den po vzniku skutečností zakládající tuto povinnost dne 2. 7. 2007.

[2.] Žalobce se žalobou u Krajského soudu v Ostravě domáhal přezkoumání a zrušení uvedených rozhodnutí, neboť měl především za to, že v dané věci již bylo dříve pravomocně rozhodnuto. Krajský soud následně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Vycházel při tom z následujících zjištění, obsažených ve správních spisech Celního úřadu Karviná, resp. Celního ředitelství Ostrava a ve spise Krajského soudu v Ostravě, sp. zn. 22 Af 30/2010. U žalobce byly dne 2. 7. 2007 při kontrole provedené Celním ředitelstvím Ostrava dle § 41 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) zjištěny skutečnosti, které odůvodňují zahájení daňového řízení ve věci stanovení, předepsání a vybrání spotřební daně, a následně pak došlo k zajištění výrobků, ve vztahu k nimž Celní úřad Karviná vydal dne 26. 5. 2008 platební výměr, č. j. 2186-6/08-146100-024, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z lihu ve výši 436 455 Kč. K odvolání žalobce byl nicméně tento platební výměr rozhodnutím Celního ředitelství v Ostravě ze dne 15. 5. 2009, č. j. 4731/08-140100-21, zrušen dle ustanovení § 50 odst. 3 a odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v tehdy platném znění (dále jen „ZSDP“). Celní ředitelství svůj zrušující výrok odůvodnilo především tím, že „*daňové řízení nebylo správcem daně* (Celní úřad Karviná) *vedeno v jednotlivých úkonech postupem, který pro zjištění základu daně a daně stanoví ZSDP, a jelikož tuto zjištěnou procesní vadu* (absence výzvy k podání daňového přiznání – pozn.) *nelze vzhledem k jejímu charakteru zhojit ani v odvolacím řízení, nezbylo Celnímu ředitelství Ostrava než napadené rozhodnutí zrušit.*“ Jak dále vyplývá z daňového spisu č. 5046/2009, Celní úřad Karviná následně dne 23. 6. 2009 vyzval žalobce k podání daňového přiznání ke spotřební dani z lihu a provedl další úkony v rámci vytýkacího řízení dle § 43 ZSDP. Uvedené řízení poté vyústilo ve vydání výše citovaného platebního výměru Celního úřadu Karviná ze dne 20. 10. 2009, který byl posléze pouze formálně pozměněn uvedeným rozhodnutím Celního ředitelství Ostrava ze dne 15. 2. 2010.

[3.] Krajský soud v Ostravě shledal důvodnou žalobcovu stěžejní námitku existence překážky věci rozhodnuté, když dospěl k závěru, že bylo-li ve věci samé rozhodováno i poté, co byl platební výměr Celního úřadu Karviná ze dne 26. 5. 2008 zrušen rozhodnutím stěžovatele ze dne 15. 5. 2009, postupovaly celní orgány v rozporu s překážkou věci již rozhodnuté. Byl-li platební výměr zrušen, tento již nemůže být vydán znovu a nepřichází v úvahu ani pokračování daňového řízení. Na podporu své argumentace krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k uvedené otázce (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS, či ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 - 76, publ. pod č. 1997/2010 Sb. NSS aj.). Krajský soud tak především nepřisvědčil klíčovému tvrzení stěžovatele, že jeho dřívější zrušující rozhodnutí je nutné, s ohledem na jeho obsah, považovat za toliko písemnost deklarující nicotnost prvního z uvedených platebních výměrů Celního úřadu Karviná. Tímto rozhodnutím tak nemohlo dojít k vyměření daně, neboť celní úřad vůbec nezahájil vyměřovací řízení, ať už podáním daňového přiznání či výzvou správce daně k jeho podání, rozhodnutí celního úřadu je tak nicotné, a proto ani navazující rozhodnutí stěžovatele nelze považovat za meritorní rozhodnutí o daňové povinnosti žalobce. Krajský soud se s uvedeným tvrzením ohledně nicotnosti či neplatnosti platebního výměru celního

úřadu ze dne 26. 5. 2008 neztotožnil, neboť předmětný platební výměr netrpí vadami, které ZSDP definuje jako důvody neplatnosti, stejně tak jej nelze považovat za nicotné, neboť nenaplňuje žádný z důvodů nicotnosti, jak jej do 31. 5. 2005 vymezovala judikatura správních soudů, která nalezla následně odraz ve znění ust. § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4.] Stěžovatel v kasační stížnosti směřující proti tomuto rozhodnutí uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.").

[5.] Stěžovatel v kasační stížnosti opětovně předkládá v podstatě shodnou argumentaci, která byla již obsahem jeho vyjádření k žalobcem podané žalobě v průběhu řízení před krajským soudem, tj. nesouhlas s názorem, že by se celní orgány vydáním žalobou napadených rozhodnutí dostaly do rozporu se zásadou *rei iudicatae*. Stěžovatel tak polemizuje s právním závěrem krajského soudu, že by rozhodnutím stěžovatele ze dne 15. 5. 2009, jímž k odvolání žalobce zrušil platební výměr celního úřadu, bylo s konečnou platností rozhodnuto o dani a že tímto rozhodnutím bylo ukončeno daňové řízení, neboť o dani s konečnou platností jím v žádném případě rozhodnuto nebylo, žádné z uvedených rozhodnutí dlužnou daň ve svém důsledku neobsahují a nebyla výsledkem žalobou dotčeného daňového vyměřovacího řízení, ani žádného jiného existujícího a identifikovatelného daňového řízení, které by bylo zahájeno a vedeno za účelem vyměření daně, vzniklé žalobci jako neregistrovanému daňovému subjektu z titulu neoprávněného skladování vybraných výrobků. Účel vydání předmětného rozhodnutí stěžovatel spatřuje v *„deklaraci vady neexistence řízení, což je vada natolik intenzivní, že ji nebylo možné zhojit v rámci opravných prostředků, a to ani autoremedurou, ani odstraněním vad řízení či jejich doplněním před odvolacím orgánem či na jeho dožádání, neboť žádné řízení těmto dvěma rozhodnutím celních orgánů nepředcházelo ...*" Stěžovatel tak zastává názor, že pokud soud z judikatury Nejvyššího správního soudu dovodil, že rozhodnutím odvolacího orgánu proti platebnímu výměru daňové řízení končí, v případě původních rozhodnutí celních orgánů jejich vydání žádné řízení nepředcházelo, tudíž žádné řízení nemohlo rozhodnutím stěžovatele o odvolání skončit. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[6.] Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poté, co zrekapituloval dosavadní průběh řízení, plně ztotožnil s právním závěrem Krajského soudu v Ostravě obsaženým v napadeném rozsudku a námitky stěžovatele považoval za nedůvodné. Zejména polemizoval s názorem stěžovatele, že za konečné rozhodnutí o dani nemůže být označeno takové rozhodnutí, které bylo vydáno bez příslušného řízení před datem určujícím v dané věci zahájení jediného existujícího a identifikovatelného vyměřovacího daňového řízení. Žalobce má naopak za to, že skutečnost, že daňové řízení nebylo zahájeno zcela v souladu s procesními předpisy, neznamená, že by ve věci nemohlo být meritorně rozhodnuto tak, jak se tomu rovněž stalo, a pouhá vada řízení by nemohla být zhojena. *„Ze samotného rozhodnutí stěžovatele ze dne 15. 5. 2009 vyplývá, že sám stěžovatel platební výměr ze dne 15. 5. 2008* (správně 26. 5. 2008 – pozn.) *zrušil jako nezákonný (nikoliv jako neplatný či nicotný), přičemž tuto nezákonnost sám stěžovatel zhojil zrušením tohoto platebního výměru, čímž ve věci pravomocně rozhodl a založil tak ve vztahu k předmětným napadeným rozhodnutím překážku věci pravomocně rozhodnuté.*" Dle stanoviska žalobce tak krajský soud rozhodl

zcela správně a v souladu se zákonem, své rozhodnutí náležitě odůvodnil, jeho právní názor je plně v souladu s usnesením rozšířeného senátu NSS, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, a proto navrhuje, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[7.] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 3 s. ř. s.).

[8.] Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel ve své kasační stížnosti polemizoval s právním závěrem krajského soudu, který dospěl k závěru, že bylo-li ve věci samé rozhodováno i poté, co byl platební výměr Celního úřadu Karviná ze dne 26. 5. 2008 zrušen rozhodnutím stěžovatele ze dne 15. 5. 2009, postupovaly celní orgány v rozporu s překážkou věci již rozhodnuté; byl-li platební výměr zrušen, tento již nemůže být vydán znovu a nepřichází v úvahu ani pokračování daňového řízení. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v cit. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Afs 15/2007 – 75. Nejvyšší správní soud zde podrobně rozvedl principy odvolacího správního řízení a vymezil určité odlišnosti vyplývající z právní úpravy podle správního řádu a ZSDP, zejména ve způsobech rozhodnutí o odvolání, přičemž konstatoval, že „*daňový řád nezná možnost zrušení platebního výměru a vrácení věci správci daně prvního stupně k dalšímu řízení. Z toho plyne, že rozhodnutím o odvolání daňové řízení končí, bez ohledu na to, o jaké rozhodnutí se jedná. Změna rozhodnutí (platebního výměru), nebo jeho zrušení jsou rozhodnutím konečným. Jiný závěr zákon neumožňuje. … Vady postupu či rozhodnutí správce daně musí být odstraněny v rámci odvolacího řízení cestou autoremedury nebo postupem odvolacího orgánu podle § 50 odst. 3 daňového řádu, který se uplatní jak v řízení o odvolání proti dani stanovené dokazováním, tak v řízení o odvolání proti dani stanovené podle pomůcek.*“ Proto Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*rozhodnutím o zrušení platebního výměru daňové řízení končí a toto rozhodnutí zakládá překážku věci rozhodnuté*.“

[9.] Nejvyšší správní soud tak v nyní posuzovaném případě neshledal pochybení krajského soudu, pokud s odkazem na výše předestřené závěry rozšířeného senátu napadeným rozsudkem zrušil předmětné rozhodnutí stěžovatele ze dne 15. 2. 2010 a platební výměr Celního úřadu Karviná ze dne 20. 10. 2009 pro jejich rozpor s překážkou věci již rozhodnuté, když v téže věci, na základě shodných skutečností a vůči stejnému daňovému subjektu, byl dříve dne 26. 5. 2008 Celním úřadem Karviná vydán platební výměr vyměřující žalobci povinnost zaplatit daň ve stejné výši jako v pozdějším případě, který byl však rozhodnutím stěžovatele ze dne 15. 5. 2009 dle § 50 odst. 3 a odst. 6 ZSDP zrušen pro existenci závažných procesních vad. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit fakt, že se celní úřad (jak vyplývá z daňového spisu č. 5046/2009) následně pokusil zhojit procesní vady vytýkané mu předtím ve stěžovatelem vydaném zrušujícím rozhodnutí, neboť, jak již naznačil Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rozšířeného senátu, „*skutečnost, že daňový řád neumožňuje zrušení rozhodnutí a vrácení věci prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení, nemůže být vykládána tak, že správce daně prvního stupně může pokračovat v řízení po té, kdy byl platební výměr zrušen*.“ Aprobace takového postupu, kdy by po zrušení platebního výměru odvolacím orgánem pro procesní vady mohl správce daně prvního stupně v daňovém řízení pokračovat, by představovala obcházení zákonné zápovědi možnosti zrušení a vrácení věci v odvolacím daňovém řízení. Jak rovněž Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rozšířeného senátu dovodil, vydá-li i přesto

správce daně po zrušení platebního výměru v odvolacím řízení znovu platební výměr, je třeba takové rozhodnutí považovat *„za nezákonné, přičemž nezákonnost tohoto rozhodnutí musí být v řízení před soudem namítána*“, což také v nyní posuzovaném případě žalobce v jím podané žalobě ke krajskému soudu učinil. Rozhodnutí stěžovatele, jímž bylo odvolání žalobce proti pozdějšímu platebnímu výměru prakticky zamítnuto jako nedůvodné, je z uvedeného důvodu třeba rovněž považovat za nezákonné rozhodnutí.

[10.] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení krajského soudu ani ve způsobu, jakým se vypořádal s námitkou stěžovatele stran nicotnosti či neplatnosti zrušeného platebního výměru a charakteru samotného zrušujícího rozhodnutí stěžovatele. Stěžovatel v kasační stížnosti zaujímá stanovisko, že předešlé řízení ústící do vydání následně zrušeného platebního výměru bylo nicotné a tedy „neexistující a nijak neidentifikovatelné“, přičemž rozhodnutí stěžovatele, jímž byl tento platební výměr zrušen, tuto neexistenci řízení pouze deklarovalo. S uvedeným názorem stěžovatele se Nejvyšší správní soud shodně jako krajský soud neztotožňuje, neboť jej považuje za zcela nesprávný a argumentaci stěžovatele ohledně neexistence původního daňového řízení, které by bylo zahájeno a vedeno za účelem vyměření daně a jež by bylo ukončeno vydáním rozhodnutí vyměřující žalobci dlužnou daň, dokonce za ryze účelovou.

[11.] Jak krajský soud v napadeném rozhodnutí předestřel, ZSDP s pojmem nicotnosti neoperoval, znal pouze tzv. neplatnost rozhodnutí, kterou ověří správce daně podle § 32 odst. 7. Výslovná zákonná úprava institutu nicotnosti rozhodnutí byla zakotvena až přijetím „nového“ správního řádu s účinností k 1. 1. 2006, nebylo však důvodu, aby byl v daňovém řízení pojem nicotnosti chápán odlišně (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, publ. pod č. 791/2006 Sb. NSS). Přijetím zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (nahrazujícím dosavadní úpravu daňového řízení v ZSDP) pak zákonodárce opustil právní úpravu ověřování neplatnosti rozhodnutí a ve shodě s tradičním vymezením nicotnosti doktrínou, jejím rozpracováním soudní judikaturou a legislativním vyjádřením v § 77 a násl. správního řádu, jej zakotvil v nové úpravě (§ 105). Proto obdobně jako v ust. § 77 odst. 1 a odst. 2 správního řádu, i v ust. § 105 odst. 2 daňového řádu je za nicotné považováno rozhodnutí, které vydal správní orgán (správce daně), který k jeho vydání nebyl vůbec věcně příslušný; dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu, resp. které bylo vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.

[12.] Podle ustálené judikatury správních soudů a teorie správního práva byla nicotnost rozhodnutí vždy chápána jako vadnost o intenzitě vylučující právní účinky aktu. Za paakt byla doktrínou označována rozhodnutí vydaná orgánem, který vůbec není orgánem veřejné moci nebo nemá příslušnou pravomoc. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 25. 11. 2004, č. j. 6 A 44/2001 - 71 (publ. pod č. 502/2005 Sb. NSS) vyslovil, že *„rozhodl-li orgán, který neměl pravomoc ve věci rozhodovat, má tato vada, spočívající v absolutním nedostatku pravomoci o věci rozhodovat, za následek nicotnost takového aktu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.)*“, v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96 (publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS) rozšířený senát dovodil, že *„nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní*

nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti. Dílčí nedostatky platebního výměru nemohou způsobit jeho nicotnost.“, anebo v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74 (publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS) rozšířený senát za důvod nicotnosti platebního výměru označil skutečnost, že směřoval vůči zemřelému poplatníkovi.

[13.] V případě nicotnosti správního aktu se tak jedná o případy nejtěžších vad, pro které vydaný správní akt právně neexistuje a není schopen vyvolat právní následky, což je z rozhodnutí zjevné, a váží se toliko k samotnému rozhodnutí, nikoliv k řízení, které jeho vydání předcházelo. Proto nelze přisvědčit námitce stěžovatele ohledně nicotnosti a tedy „neexistenci“ daňového řízení, neboť v případech, kdy nebylo řízení, které lze zahájit i bez návrhu (což bylo nepochybně dle § 43 a násl. ZSDP u vytýkacího řízení možné), řádně zahájeno, může být nedostatek řádného zahájení řízení vadou tohoto řízení, a to i s možným vlivem na zákonnost následně vydaného rozhodnutí [srov. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], nikoliv však důvodem nicotnosti rozhodnutí, jak již správně konstatoval i krajský soud a v obecné rovině i Nejvyšší správní soud v cit. rozsudku rozšířeného senátu č. j. 6 A 76/2001 - 96. Na skutečnost, že stěžovatel zrušil předmětný platební výměr, neboť Celní úřad Karviná v předmětném daňovém řízení nepostupoval v souladu s postupy či způsoby pro zjištění a stanovení daně upravenými v ZSDP a sám jej zatížil vadou (absence výzvy k podání daňového přiznání), kterou stěžovatel shledal jako nezhojitelnou a která měla vliv i na zákonnost rozhodnutí (platební výměr) jej ukončující, proto nelze nahlížet tak, že by uvedené daňové řízení a v jeho rámci provedené procesní úkony byly nicotné, neexistující či dokonce jako by nebyly provedeny. Tím spíše, že již jejich samotným prováděním vždy v konečném důsledku nevyhnutelně dochází k omezení základních práv a svobod daňového subjektu.

[14.] Účelovost argumentace stěžovatele Nejvyšší správní soud spatřuje především ve skutečnosti, že Celní úřad Karviná jako správce daně, resp. stěžovatel v rámci onoho „neexistujícího a nijak neidentifikovatelného“ daňového řízení od samého počátku činil veškeré procesní úkony (např. zajištění vybraných výrobků, postoupení věci, předvolání, ústní jednání - vše založené v daňovém spise č. 2186/2008) právě se záměrem vyměřit žalobci spotřební daň z lihu, připadající na vybrané výrobky, u nichž vznikla povinnost podat daňové přiznání a zaplatit daň první pracovní den po vzniku skutečností zakládající tuto povinnost dne 2. 7. 2007, což také následně učinil dne 26. 5. 2008 vydáním platebního výměru vyměřujícího žalobci povinnost zaplatit spotřební daň z lihu ve výši 436 455 Kč. V této souvislosti nelze opomenout, že tento platební výměr byl v souladu se ZSDP vykonatelným ihned poté, kdy byl daňovému subjektu řádně sdělen, přičemž stěžovatelem mohl být zrušen pouze až díky procesní aktivitě žalobce, tj. na základě jím podaného odvolání, neboť se v žádném případě nejednalo o nicotné rozhodnutí. Nadto je možné konstatovat, že ostatně stěžovatel sám se svým následným jednáním dostal do rozporu s uvedeným tvrzením, když např. zjištění z provedené kontroly ze dne 2. 7. 2007, samotné zabrané výrobky či protokoly o ústním jednání, vše uskutečněné právě v rámci onoho „neexistujícího“ daňového řízení, zcela zjevně (jak vyplývá z daňového spisu č. 5046/2009) celnímu úřadu sloužily jako důkazní prostředky a podklad pro vydání nového platebního výměru ze dne 20. 10. 2009.

IV. Závěr

[15.] Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[16.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

[17.] Nejvyšší správní soud přiznal právní zástupkyni žalobce odměnu za jeden úkon právní služby, a to za sepsání vyjádření ke kasační stížnosti, ve výši 1 x 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], a náhradu hotových výdajů ve výši 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), přičemž tuto částku navýšil o 20% daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem tato advokátka podle předložených listin je; celkem tedy tato částka činí 2880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu